

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Petrou Kamínkovou ve věci

žalobce: **X. Y.**, narozený N.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Svatoslavem Prochorovem
sídlem Blanická 1008/28, Vinohrady, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2026, č. j. CPR-6542-2/ČJ-2026-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Vymezení věci

1. Žalobce je občanem X. Žalobce se dne 2. 1. 2026 dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policie“) k vyřešení své pobytové situace. Jelikož policie dospěla k závěru, že pobyt žalobce byl neoprávněný, vydala dne 2. 1. 2026 prvostupňové rozhodnutí č. j. CPR-6542-2/ČJ-2026-930310-V223 o povinnosti opustit území smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal právní zástupce žalobce dne 13. 1. 2026 blanketní odvolání, které však ve stanovené lhůtě a ani po ní nedoplnil. Žalovaný proto dne 8. 4. 2026 v záhlaví uvedeným napadeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce ve své žalobě především namítl to, že se ani prvostupňové a ani napadené rozhodnutí nezabývaly přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života, konkrétně tím, že žalobce žije v České republice se svou manželkou. Soud však dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí se touto okolností zabývalo.

Obsah žaloby

4. Žalobce má za to, že v každé situaci je třeba vážit přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce správní orgány přiměřenost posuzovaly pouze při volbě institutu – tedy zda bude zvoleno správní vyhoštění nebo nakonec použitý institut povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány však dostatečně neposoudily, zda je na místě z hlediska přiměřenosti k daným opatřením vůbec přistoupit a ani to, zda je uložená lhůta 20 dnů k vycestování dostatečná.
5. Správní orgány podle žalobce nijak nezohlednily skutečnost, že žalobce na území ČR pobývá se svou manželkou P. P. Manželka pobývá na území České republiky oprávněně, a to na základě povolení k pobytu s tím, že spolu s žalobcem mají a vždy měli záměr zde *zakořenit* a založit rodinu. Žalobce se svou manželkou sdílí jednu domácnost a manželka žalobce je na žalobci v podstatné míře finančně i emocionálně závislá.
6. Tyto skutečnosti však vůbec nebyly ani v jednom správním rozhodnutí brány v potaz. Správní orgány je dokonce ani nezmiňují. Pokud správní orgány zakládají své závěry na tom, že soukromý a rodinný život žalobce nebude jeho nuceným opuštěním území narušen a že žalobce nemá na území výraznější vazby, jsou takové závěry zcela mylné a nepodložené.
7. Žalobce připomíná, že povinností správních orgánů je zjistit relevantní okolnosti. To stanoví i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které je v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, třeba i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Ke stejnému závěru pak podle žalobce judikatura dospěla i v případech rozhodnutí o povinnosti opustit území. Je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
8. Správní orgány tak podle žalobce nepostupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení podle § 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), zejména se zásadou legality a ochrany dobré víry a při posouzení věci nepřihlédly k individuálním okolnostem daného případu. Správní orgány nezkoumaly skutkový stav věci, čímž porušily zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Správní orgány také nedostatečně odůvodnily svá rozhodnutí čímž porušily § 68 odst. 3 správního řádu. Nezohlednily totiž skutečnou rodinnou a společenskou situaci žalobce.

9. Žalobce také shrnuje další vazby k České republice. Žalobce na území ČR pobýval legálně přes 7 let a je silně zakořeněn do místního života a sociálního zázemí. V zemi svého původu, tedy v Ruské federaci, jsou jeho vazby podstatně oslabené i vzhledem k současné negativní politické a vojenské situaci. Žalobce uvádí, že si vybudoval blízký vztah k České republice a má zde řadu hlubokých sociálních vazeb, které mají na jeho soukromý život výrazný dopad. Ani tyto okolnosti však správní orgány dostatečně neposoudily.

Vyjádření k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky mohl žalobce vznést již v odvolání. To však neučinil. Nejedná se o skutečnosti, které by vyšly najevo až po odvolacím řízení. Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřil a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení zjistil všechny relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce.
11. Dále má žalovaný za to, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území smluvních států do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
12. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud ve věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobce s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas a žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil (viz § 51 s. ř. s.).
14. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákon o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
15. Žalobce namítá, že správní orgány se nedostatečně zabývaly přiměřeností podle § 174a zákona o pobytu cizinců, a to především s ohledem na dopady do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce především namítá, že správní orgány nezohlednily skutečnost, že žalobce na území ČR pobývá se svou manželkou P. P. Tuto skutečnost správní orgány podle žalobce ani nezmínily. Dále má žalobce za to, že správní orgány nedostatečně zohlednily, že žalobce v České republice žije již 7 let a že je zakořeněn do místního života a sociálního zázemí.
16. Soud souhlasí s žalobcem, že správní orgán má povinnost vážit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

17. K přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců do jeho soukromého a rodinného života existuje konstantní judikatura. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j.: 1 Azs 296/2018-35, uvedl: „*Krajský soud ovšem správně konstatoval, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.*“ Dále lze odkázat i na usnesení NSS ze dne 27. 6. 2022, č. j.: 4 Azs 16/2022-60, a ze dne 11. 12. 2025, č. j.: 21 Azs 69/2025-28.

18. Soud konstatuje, že policie se v prvostupňovém rozhodnutí přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývala. Na str. 3 prvostupňového rozhodnutí uvedla mimo jiné následující:

Cizinec si je plně vědom svého neoprávněného pobytu a z tohoto důvodu přišel svůj pobyt řešit dobrovolně sám. Cizinec vyjádřil svůj úmysl vrátit se dobrovolně do země svého bydliště, kde žije se svojí rodinou. Cizinec má zázemí ve své zemi trvalého bydliště, kde žije se svými rodiči. Cizinec je ženatý, kdy jeho manželka je kazašské státní příslušnosti a v současné době pobývá na území České republiky na základě povolení k pobytu za účelem studia. Sám cizinec uvedl, že jeho případné vycestování není překážkou jeho rodinného života, neboť je se svojí manželkou srozuměn se situací, že v případě jeho vycestování tato zůstane na území České republiky, kde studuje. Jak sám účastník řízení uvedl, ve vycestování mu nic nebrání a se svojí manželkou se již společně zařídili pro jeho případné vycestování. V České republice účastník řízení studuje na Vysoké škole zemědělské v Praze, kde by rád dokončil zimní semestr, avšak v současné době již není držitelem povolení k pobytu za účelem studia a je srozuměn s tím, že bude nucen studium přerušit do doby, než se bude moci do České republiky vrátit po zisku pobytového oprávnění.

Správní orgán si je vědom skutečnosti, že každé nucené vycestování cizince do země jeho původu pro něj může znamenat újmu v soukromém životě, v případě jmenovaného je však přesvědčen, že tato újma na základě výše uvedených skutečností zcela jistě nemůže být natolik zásadní. [...] vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je tím nejmírnějším opatřením, ke kterému může policie přistoupit.

19. Soud ověřil, že výše uvedené odůvodnění policie má oporu ve správním spise. Správní spis obsahuje protokol o podání vysvětlení sepsaný dne 2. 1. 2026, č. j. KRPA-2880-5/ČJ-2026-000022-50. Dle protokolu žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že *do Ruska nemá problém vycestovat. Uvedl také, že vycestovat chce. K otázce, zda má žalobce k České republice nějaké vazby, včetně vazeb kulturních a společenských, uvedl následující: V České republice žádné takové vazby nemám, kromě mého studia na Vysoké škole, kde jak jsem již uvedl bych rád*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

dokončil zimní semestr. Dále v protokolu žalobce uvedl, Co se týče mojí manželky, ta po mém vycestování zůstane v České republice, protože tady také studuje. Jsme s tím srozumění, že budu muset vycestovat a o tomto jsme se již zařídili. Nebyl by to pro mě ani pro ni žádný problém (pozn. podtržení doplnil městský soud). Protokol je podepsaný žalobcem. Proti obsahu protokolu žalobce nijak nebrojil. Soud tedy konstatuje, že úvaha žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí vychází z relevantních podkladů.

20. Žalobce podal toliko blanketní odvolání, nijak tedy úvahy prvostupňového orgánu nezpochybnil.
21. Žalobce v soudním řízení uvedl, že *správní orgán I. stupně a odvolací správní orgán především nijak nezohlednili skutečnost, že žalobce na území České republiky žije a pobývá společně se svou manželkou*. Dále uvedl, že okolnosti jeho manželství ve správních rozhodnutích *nebyly ani zmíněny*. To však zjevně neodpovídá odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se existencí manželství výslovně zabývalo.
22. Pokud jde o další skutečnosti, Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j.: 3 Azs 234/2017-28, uvedl, že: *„břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“* Bylo tedy na žalobci, aby všechny otázky soukromého života rozhodné pro hodnocení přiměřenosti rozhodnutí vylíčil již ve správním řízení. Tam však sám uvedl, že vycestovat chce.
23. Soud proto shledal, že žaloba není důvodná. Správní orgány posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí dostatečně.
24. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce v žalobě nenamítal, že by v jeho případě existovaly důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy že by hrozilo porušení zásady *non-refoulement*. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení výslovně k Rusku uvedl: *V Rusku mi nic nehrozí, mohu tam klidně kdykoliv odcestovat, nemám s tím problém, jen nevím, co bych tam teď musel čekat z důvodu probíhající války s Ukrajinou. S mojí rodinou žiji v bezpečné oblasti, nic mi tam nehrozí. Je to pro mě bezpečná země.*

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou. Žalobu proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2026

Petra Kamínková v. r.
samosoudkyně